

Arrest

nr. 224 337 van 29 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 3 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 4 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 16 oktober 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u respectievelijk woonde in de wijken Adhamiya, Mahmoud, Qadisiyat Aal-Dobath en in de Haifstraat woonde. Uw laatste vaste adres in Irak was in Al-Yarmouk Al-Mahmoum. Van 30 mei 2015 tot aan uw vertrek uit Irak in augustus 2015 verbleef u bij een vriendin in de wijk Adhamiya. Uw vader was generaal onder het Baath-regime en een welgesteld man. Na zijn overlijden in 1981 kreeg u zijn erfenis en was u ook welgesteld, waarna u zich bezighield met de aan- en verkoop van gronden en huizen

Hoewel u vroeger gehuwd was met A.(...)-T.(...) A.(...) A.(...) A.(...)i (CG (...) en OV (...)), scheidde u op 5 mei 2013 van hem. Uw ex-man, een sjiïet, was in december 2015 ook naar België gekomen en had hier eveneens een verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 16 oktober 2017 deed hij echter afstand van zijn verzoek om internationale bescherming en keerde hij via IOM vrijwillig terug naar Irak. U heeft vier kinderen met uw ex-man: M., Y., M. en I. M. en M. waren met u naar België gekomen en hadden samen met u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Mohammed zou echter samen met zijn vader, uw ex-man, zijn teruggekeerd naar Irak. Uw dochter M. zou persoonlijke problemen hebben sinds maart 2017 vermist, zij zou met haar vriend F.(...) M.(...) naar Zweden zijn vertrokken. Uw zonen A.(...) Y.(...) A.(...) A.(...) (CG (...) en OV (...)) en A.(...)-T.(...) I.(...) A.(...) A.(...) (CG (...) en OV (...)) zouden oorspronkelijk naar Zweden zijn gereisd, maar op 14 juni 2017 verzochten zij om internationale bescherming in België. In het kader van de Dublinprocedure werden hun verzoeken echter niet weerhouden, dit vanwege een eerder statuut te Zweden.

In 2005 werd uw man telefonisch gewaarschuwd dat hij bedreigd werd, dat nog dezelfde dag 'een kapitein met een blauwe Volkswagen nabij het huis van Abu Ibrahim' zou afgemaakt worden. Uw man begreep de boodschap, nam zijn vuurwapen en wachtte thuis op zijn aanvallers. Uzelf wachtte niet af, u en uw gezin verlieten het huis in de Dora-wijk meteen en verhuisden naar de volledig soennitische Khadra-wijk. Uw man trok in 2007 of 2008 met uw schoonbroer en zoon naar Syrië om er een huis te huren, met het oog op een verhuis voor het ganse gezin. Na enkele dagen keerde uw man terug, een woning huren in Syrië bleek te duur.

Sinds 2006 werkte uw man op het Ministerie van Energie te Bagdad, waar hij samenwerkte met de sjiïtische collega D.(...) A.(...) M.(...), uw directe buurman alsook een schoonbroer van M.(...) K.(...), een sjiïtische man die iets verder in uw wijk woont. Zowel D.(...) A.(...) M.(...) als M.(...) K.(...) staan in uw wijk bekend als behorende tot een militie die wordt gesteund door de politie. Op een dag in 2008 belde uw man u om te zeggen dat hij voor het werk op pad was met zijn collega Dai. Uw man kwam niet naar huis en zijn gsm stond af. U vermoedde dat uw man ontvoerd werd en verzamelde uw zonen, burens en familieleden en ging naar het huis van M.(...) K.(...). U beschuldigde hem van betrokkenheid bij de verdwijning van uw man. Wat later kwam uw man vrij, al bleek hij slagen en een elektrische shock gekregen te hebben. Uw man vertelde dat hij werd bedreigd als sjiïtische man omdat hij met een soennitische vrouw was getrouwd.

Tien dagen nadat uw hond in 2008 gedood werd, werkte uw man zijn nachtshift op zijn werk af samen met diens collega Dai. Er kwamen op dat moment in 2008 minstens drie gemaskerde mannen uw woning binnen. Zij eisten geld. U herkende M.(...) K.(...) aan zijn stem, diens schoenen en zijn hand die volledig behaard is. Ze beweerden jihadisten te zijn die weggevlucht waren van de Amerikanen. U deed alsof u hen geloofde en gaf de mannen geld. Toch werd u geslagen en verkracht door de drie gemaskerde mannen. Uw zoon Ibrahim was aan het slapen, uw dochter M.(...) zag dat u verkracht werd en zag hoe de mannen uw zoon Y.(...) naar de palmbomen toe trokken om hem te vermoorden (wat zij niet deden). Uw dochter M.(...) heeft sindsdien last van stuip trekkingen. U bleef vastgebonden gedurende drie en een half uur tot de nationale garde u kwam bevrijden. U diende klacht in bij de politie, waar ze uw klacht noteerden.

Er ontstonden huwelijksproblemen tussen uzelf en uw man Ahmed en op 5 mei 2013 scheidde u van uw man via de rechtbank. Jullie bleven samenwonen daar uw ex-echtgenoot uw geld beheerde. In 2015 ging u samen met uw ex-man naar het politiekantoor om de documenten van de aangifte van de verkrachting in 2008 te certificeren uit schrik dat het verloren zou geraken of dat ze het dossier zouden stelen. Men vroeg u om uw bewonerskaart voor te leggen. De officier weigerde u van kopieën van het dossier te voorzien. U was verbaasd hierover tot u zag dat M.(...) K.(...) naast de politieofficier zat.

Op 30 mei 2015 kwamen zeven gemaskerde personen met een legeruniform uw woning binnen. Ze sloegen u, blinddoekten uw ex-man en voerden hem weg. U vernam een tijd niets van uw man en besloot met uw kinderen M.(...) en M.(...) te vluchten naar uw vriendin E.(...) in de Adhamiya wijk. Uw zonen I.(...) en Y.(...) vluchtten op 6 of 7 juni 2015 naar Zweden. Uw zonen vreesden te worden gerekruteerd door Hashd al-Shaabi.

Op 11 augustus 2015 verliet u Irak en reisde u met uw kinderen, M.(...) en M.(...), naar Turkije. U wachtte niet op uw ex-man en de vader van uw kinderen. Via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije,

Oostenrijk en Duitsland reisde u vervolgens naar België, waar u op 4 september 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende.

In België aangekomen bleek uw man te zijn vrijgekomen. Zelf had u geen contact met uw ex-man meer, maar uw dochter M.(...) had sporadisch telefonisch contact met hem. In België begon u een liefdesrelatie met een man genaamd 'K.(...)', ook een Irakees. In de tussentijd ging uw dochter M.(...) een relatie aan met een zekere M.(...) A.(...)-F.(...), een Irakees wiens verzoek om internationale bescherming in België was geweigerd. Omdat hij een stuk ouder is dan uw dochter M. en hij eveneens al getrouwd was en een dochter had, was u zelf gekant tegen deze relatie. Hierdoor kreeg u problemen met uw dochter en deze M.(...), waarop zij besloten wraak op u te nemen. Uw ex-man T.(...) A.(...) A.(...) A.(...) kwam via uw dochter te weten dat u een relatie had met een andere man en reisde naar België op 24 december 2015. Blijkbaar had uw dochter persoonlijke en intieme foto's en video's genomen van u en uw nieuwe partner en hadden zij deze foto's naar uw ex-man gestuurd. Om verdere problemen te vermijden had u uw vriend K.(...) gevraagd om naar Irak of Turkije terug te keren, hetgeen hij ook deed. U voorzag uw ex-man tijdelijk van onderdak. U kreeg echter ruzie met uw ex-man, waarbij uw sociaalassistent de politie contacteerde die uw man vertelde dat hij niet meer mocht terugkeren naar uw appartement. Een paar dagen later kwam uw man echter samen met een vriend terug naar uw woning om u te bedreigen. Nadat uw vriend K.(...) België verliet, begon u een relatie met S.(...) N.(...) A.(...)-S.(...), ook een Irakees die hier in België erkend werd als vluchteling.

Uw dochter en haar vriend M.(...) A.(...)-F.(...) hadden de foto's en video's van u en uw vriend blijkbaar niet enkel naar uw ex-man, maar ook naar uw broer in Irak gestuurd. Op 11 mei 2016 werd u in een spraakbericht op WhatsApp door uw broer vanuit Irak bedreigd, waarbij hij vroeg hoe u zoiets kon doen en hij ermee dreigde u te vermoorden. Uw broer zou uw tante A.(...) vervolgens gecontacteerd hebben over de foto's en video's, waarbij hij u uitgescholden zou hebben voor 'hoer'. Eind 2016 werd u dan door uw tante gecontacteerd, die u dit laatste wist te vertellen. Uw problemen tussen u en uw dochter en haar vriend bleven aanslepen en in maart 2017 moment raakte uw dochter vermist, waarvan u ook aangifte deed bij de politie. Via een vriendin van uw dochter vernam u dat uw dochter hoogstwaarschijnlijk met haar vriend naar Zweden is gereisd.

Op 16 oktober 2017 deed uw ex-man in België afstand van zijn verzoek om internationale bescherming en keerde hij via IOM vrijwillig terug naar Irak, samen met uw zoon Mohammed. Na zijn terugkeer naar Irak nam uw exman contact op met uw ooms en zei hij tegen hen dat u een relatie had met iemand, dat die relatie 'haram' is en dat u een hoer bent. Ter bewijs had hij de foto's en video's van u en uw vriend, die hij via uw dochter gekregen had, aan hen getoond. Nadat uw ooms dit te weten waren gekomen werd u vervolgens op 3 december 2017 door uw stam verstoten en werd er besloten dat uw bloed vergoten mag worden, waardoor u bij een terugkeer naar Irak vreest vermoord te worden. Omwille van hetgeen u allemaal meegemaakt heeft, werd uw mentale toestand bijzonder slecht en liep uw relatie met S.(...) N.(...) A.(...)-S.(...) ook op de klippen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: nationaliteitsbewijs, rijbewijs, oranjekaart, medisch verslag, huwelijksakte en vertaling, identiteitskaart Mohammed, identiteitskaart M.(...), nationaliteitsbewijs M.(...), medisch attest M.(...), DHL bewijs, politieverslag. Ook legt u een kopie voor van volgende documenten: rantsoenkaart (ex-)man, woonstkaart (ex-)man, politieverslag, processen-verbaal van de Belgische politie betreffende dochter M.(...), een online conversatie, een medisch attest betreffende medicijnen, medisch attest van een psycholoog, attest betreffende de school van uw zoon, document betreffende de terugkeer naar Irak van zoon M.(...), een document betreffende de verstoting door uw stam en een videofragment.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel er tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dd. 1 augustus 2018, via uw advocaat kenbaar werd gemaakt dat u ernstige psychische problemen heeft, vormde dit geen enkel probleem om het persoonlijk onderhoud door te laten gaan en volgens het standaard procedureverloop af te werken. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er echter wel rekening gehouden met uw psychische problemen en werd er expliciet gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud verder te zetten en af te ronden, waarop u positief antwoordde. Ook werd u de kans geboden om op eender welk moment aan te geven mocht er een probleem zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens dient er na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen in Irak voornamelijk een gevolg zijn van de problemen die uw ex-man, A.(...)-T.(...) A.(...) A.(...) A.(...) (CG (...) en OV (...)), in Irak gekend zou hebben. U beweert immers dat uw ex-man geïnterviewd werd door zijn sjiitische collega D.(...) A.(...)-M.(...) en diens schoonbroer M.(...) K.(...), waarbij hij twee keer ontvoerd werd. Zelf zou u vervolgens ook geïnterviewd, bedreigd en verkracht zijn geweest door M.(...) K.(...) en de militie waartoe hij behoorde (CGVS I, dd. 26 juli 2016, p. 3 en 7-9). In dat opzicht is het bijgevolg hoogst eigenaardig dat uw ex-man op 16 oktober 2017 afstand deed van zijn verzoek om internationale bescherming in België en hij via de IOM vrijwillig besloot terug te keren naar Irak (zie REAB-formulier in de blauwe map van het administratief dossier). Dat uw ex-man ondanks de door u voorgehouden problemen in 2017 vrijwillig naar Irak besloot terug te keren, relativeert in grote mate de ernst van de door jullie voorgehouden vrees ten aanzien van sjiitische milities én doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in dit kader. Hoewel u niet weet waar uw ex-man momenteel verblijft, beweert u wel dat hij sowieso niet in Bagdad is omdat hij daar bedreigd werd (CGVS II, dd. 1 augustus 2018, p. 5). Uw verklaring kan echter niet overtuigen, uit het REAB-formulier van de IOM blijkt immers duidelijk dat uw ex-man naar Bagdad besloot terug te keren (zie blauwe map in het administratief dossier). Daarenboven beweert u dat de personen die jullie vreseerden behoren tot 'Jaish Al-Mehdi' of 'Asaib', sjiitische milities die nota bene in quasi heel Irak actief zijn (CGVS, p. 14-15).

Hiernaast dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze verder wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het GCVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat uw huis in 2008 werd binnengevallen door leden van Al-Qaeda en u tijdens deze inval door hen verkracht werd. U wist dat zij tot (het soennitische) Al-Qaeda behoorden omdat D.(...) M.(...) en M.(...) K.(...) met elkaar afgesproken hadden om naar u te komen en zij erom bekend staan leden van Al-Qaeda te zijn (zie Vragenlijst CGVS, dd. 23 februari 2016, vraag 3.5). Doorheen uw verklaringen op het CGVS beweert u echter dat uw belagers bij de inval in 2008 zich voordeden als jihadististen, maar u wist dat dit niet waar was (CGVS I, p. 8). Eveneens beweert u dat D.(...) M.(...) en M.(...) K.(...) sjiieten zijn en zij tot de sjiitische militie Jaish Al-Mehdi of Asaib behoren (CGVS I, p. 8-9 en CGVS II, p. 14-15). Dat u in eerste instantie beweerde dat uw belagers tot Al-Qaeda behoorden terwijl u later aangeeft dat zij tot een sjiitische militie behoorden is wel zeer frappant, Al-Qaeda en de sjiitische milities zijn immers groeperingen die lijnrecht tegenover elkaar staan. Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven en u duidelijk kan aangeven wie uw belagers waren en tot welke groeperingen en/of religieuze strekking zij behoorden. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. In dit verband dient er bovendien gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen. Dat u zich dan in dergelijke mate tegensprekt over de daders die u zouden hebben aangerand, kan totaal niet worden aanvaard.

Vervolgens zijn ook de verklaringen die u aflegde doorheen uw opeenvolgende persoonlijke onderhoudsop het CGVS incoherent. Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat ze u op het politiekantoor in 2015 weigerden een kopie te geven van uw aangifte over uw verkrachting van 2008, u M.(...) K.(...) naast de officier zag zitten en daardoor begreep waarom ze weigerden de documenten te geven (CGVS I, p. 8), beweert u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u wél een kopie van uw documenten had gekregen, ondanks het feit dat M.(...) K.(...) naast de officier in kwestie zat (CGVS II, p. 14). Dergelijke 'vervalsingen' doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag.

Daarenboven kan er ook een discrepantie vastgesteld worden tussen de verklaringen die u en uw ex-man tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS hebben afgelegd. Waar u aangaf dat u na het incident van 2008 een aangifte deed bij de politie over de aanval en verkrachting (CGVS I, p. 7-8 en CGVS II, p. 14), beweert uw ex-man duidelijk dat u de politie toen niet verwittigd had over uw verkrachting (zie notities persoonlijk onderhoud A.(...)-T.(...) A.(...) A.(...) A.(...), dd. 17 augustus 2016, p. 6). Het is bijzonder opmerkelijk dat u en uw ex-man onderling dergelijke incoherente verklaringen afleggen over een dergelijk ernstig element in uw aanvraag. Er kan immers verwacht worden dat u en uw ex-man onderling duidelijke en

coherente verklaringen kunnen afleggen over jullie asielmotieven. Dat jullie daar niet in slagen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Uw verkrachting is een dusdanig schokkende gebeurtenis dat niet kan worden aanvaard dat u en uw ex-man hier andere verklaringen over afleggen, eens te meer daar jullie op het moment van deze gebeurtenis nog steeds met elkaar gehuwd waren.

Verder kunnen uw verklaringen over de ontvoering en vrijlating van uw ex-man in 2015 - nochtans feiten die onderling verband houden en zijn gelinkt met de door u beweerde verkrachting kort nadien -, verre van overtuigen. Hoewel u beweert dat de ontvoering van uw ex-man op 30 mei 2015 verband houdt met uw eigen problemen, is het hoogst opmerkelijk dat u weinig tot niets kan zeggen over de ontvoering en vrijlating van uw ex-man (CGVS II, p. 14-16). Zo weet u klaarblijkelijk niet wanneer uw ex-man vrijgelaten werd, kan u niet met zekerheid zeggen wie hem ontvoerd had of waarom hij ontvoerd werd. U beweert hierbij dat uw ex-man u niets vertelde over zijn ontvoering. Aangezien de problemen die u en uw ex-man in Irak gekend zouden hebben aan elkaar verbonden zijn, is het weinig geloofwaardig dat jullie na de feiten niet over elkaars problemen gesproken zouden hebben. Dat jullie nooit met elkaar hierover gesproken zouden hebben is eens te meer ongeloofwaardig daar uw ex-man na zijn komst naar België gedurende een periode bij u logeerde en er onvermijdelijk toch over jullie gezamenlijke asielfredenen moet zijn gesproken (CGVS II, p. 14-17).

Daarenboven is het eveneens bevreemdend dat u zelf ook geen navraag heeft gedaan bij uw ex-man over zijn ontvoering (CGVS II, p. 17). Aangezien hij ontvoerd werd door dezelfde personen als diegenen die uw huis zouden zijn binnengevallen, kan de situatie van uw ex-man immers indicatief zijn voor het risico dat u loopt. Logischerwijze zou u dan toch willen weten wat hem overkomen was, door wie en waarom hij gevisieerd werd, al was het maar om uw eigen situatie beter te kunnen inschatten. Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en die van uw achtergebleven familieleden, én relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat zij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van haar vertrek én dat zij zich informeert over de evolutie van deze problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van uw ingeroepen vrees.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient het CGVS vast te stellen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen in Irak met sjiitische milities en kan bijgevolg ook de door u voorggehouden verkrachting ten stelligste in twijfel worden getrokken.

Naast de problemen die u in Irak gekend zou hebben, en die hierboven reeds besproken werden, beweert u in tweede instantie ook dat u ondertussen een probleem hebt met uw ex-man en uw familie in Irak. U zou in België immers een relatie hebben gehad met twee verschillende mannen. Uw dochter en haar vriend zouden hier intieme foto's en video's van genomen hebben en deze doorgestuurd hebben naar uw ex-man en familie in Irak, waardoor zij u bedreigen en verstoten hebben uit de stam (CGVS II, p. 3-7, 9-14 en 17-18). Gelet op onderstaande bevindingen kan hier evenmin geloof aan gehecht worden.

Vooreerst dient er geconcludeerd te worden dat uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die vastgesteld kunnen worden doorheen uw verschillende verklaringen op het CGVS. Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat uw ex-man uw relatie te weten kwam nadat hij na zijn komst naar België foto's hiervan gevonden had op uw gsm (CGVS I, p. 3), beweert u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat uw ex-man uw relatie te weten is gekomen nadat uw dochter en haar vriend foto's van u en uw vriend naar hem hadden doorgestuurd en hij hierna besloot naar België te komen (CGVS II, p. 9 en 12). Dit is wel een heel andere versie dan dat u eerst verklaarde. Daarenboven verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, dd. 26 juli 2016, ook dat uw ex-man de foto's van uw relatie, die hij op uw gsm had gevonden, doorgestuurd had naar uw broer, uw stam en uw familieleden in Irak, waaronder uw ooms en neven, waardoor zij u begonnen te bedreigen (CGVS I, p. 3). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweert u plots dat uw dochter en haar vriend nog vóór uw eerste onderhoud in 2016 de foto's naar uw broer hadden gestuurd én dat uw ex-man bij zijn terugkeer naar Irak in oktober 2017 uw ooms had ingelicht over uw relatie en hij hen de foto's en video's had getoond (CGVS II, p. 4 en 10-13). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden zijn onverklaarbaar en doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met uw ex-man en familie. Aangezien u telkens opnieuw een andere versie geeft van het gebeurde, betekent dit dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst. Daarenboven beweert u dat uw ex-man u nu viseert en hij wraak op u wilt nemen omdat u niet meer bij hem wou zijn én u een nieuwe vriend had (CGVS II, p. 12). Deze uitleg kan echter allesbehalve overtuigen. U en uw ex-man waren reeds sinds 2013 gescheiden en uit uw verklaringen bij de politie van Luik, dd. 24 november 2016, blijkt dat de echtscheiding op initiatief van uw ex-man tot stand gekomen was (zie groene map in het administratief dossier). Hiernaast verklaarde u bovendien ook dat uw ex-man in België gehuwd was met een Marokkaanse of Algerijnse vrouw (CGVS II, p. 5-6). In dat opzicht lijkt het weinig waarschijnlijk dat uw ex-man u zou beginnen bedreigen omdat u niet meer bij hem wou zijn en u een nieuwe vriend had. Uw uitleg dat hij

hebberig zou zijn en de oosterse mannen zo zijn, is weinig meer dan een blote bewering van uwentwege en kan, in het licht van uw weinig oprechte verklaringen, evenmin overtuigen.

Voorts dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat het document over de verstoting door uw stam enkel een kopie, én geen origineel stuk, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst van dit document niet kan worden nagegaan. Een dergelijk document kan door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en draagt aldus weinig bewijswaarde. Wat betreft de documenten van het Irakees politieverlag dient opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie: "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is dus zeer gering. Bijkomend dient ook nog het screenshot van de bedreiging en het audiofragment die u via WhatsApp kreeg besproken te worden. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat het hier enkel een screenshot van het bericht betreft, zonder dat het audiofragment te beluisteren valt, en er op deze screenshot noch de verzender noch de ontvanger gezien kan worden. Een dergelijke screenshot toont bovendien niet aan waar, wanneer of met welke intenties dit bericht opgesteld is, waardoor dit document weinig tot geen bewijswaarde heeft.

Vervolgens dient de aandacht nog gevestigd te worden op de aangiftes die u in 2016 en 2017 deed bij de politie van Bassenge en Luik. Hoewel u in deze aangiftes ook verklaart dat u bedreigd wordt door uw ex-man en uw eigen familie omwille van de foto's van uw relatie die zij gezien zouden hebben, dient opgemerkt te worden dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kunnen herstellen aangezien - zoals ook al hierboven werd gesteld - documenten in het kader van een asiolverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas - wat in casu niet het geval is - kracht bij te zetten. De door u voorgelegde aangiftes zijn bovendien enkel een bewijs van het feit dat u bij de politie van Bassenge en Luik verklaringen bent gaan afleggen, maar zijn geen bewijs van de in de aangiftes door uzelf vermelde feiten. Het gaat hier immers enkel om verklaringen die u op uw eigen initiatief bij de politie bent gaan afleggen, zonder dat deze verklaringen verder onderzocht werden op hun waarachtigheid. Gelet op het hierboven reeds aangetoonde gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om uw geloofwaardigheid te herstellen.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgehouden medische en psychische toestand - u zou zich in een depressieve toestand bevinden met chronische posttraumatische stress - en het medische attest dat u in dit kader voorlegt. Er dient hier bij opgemerkt te worden dat het door u voorgelegde psychiatrisch attest niet volstaat om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan te tonen, uit het voorgaande blijkt immers dat aan uw verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht. Het door u voorgelegde psychiatrisch attest volstaat niet om uw problemen aan tonen, een dergelijk medisch attest vormt immers geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of letsels. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Dat u symptomen vertoont van een depressie en van chronische posttraumatische stress, zoals het door u voorgelegde medisch attest stelt, zou daarenboven een verklaring kunnen vormen voor de kleine tegenstrijdigheden in de chronologie van de opeenvolgende gebeurtenissen maar kan geenszins een verklaring vormen voor de terugkeer van uw ex-man naar Irak of de flagrante tegenstrijdigheden met betrekking tot uw eigenlijke relaas.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, nationaliteit, herkomst en familiesamenstelling aan elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoekster een kennelijke beoordelingsfout aan.

Verzoekster citeert in haar middel artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en stelt dat rekening dient te worden gehouden met haar specifieke profiel en de relevante informatie en zij is van oordeel dat in haar geval steeds de meest nadelige interpretatie werd weerhouden.

Met betrekking tot haar kwetsbaar profiel meent verzoekster dat zij documenten heeft neergelegd betreffende haar psychische toestand en dat zij thans opnieuw een medisch certificaat neerlegt in bijlage bij haar verzoekschrift waaruit geheugenstoornissen en concentratiemoeilijkheden blijken. De verwerende partij kan, zo beweert verzoekster, deze opmerkingen van *professionals* in de geestelijke gezondheidszorg niet zomaar van de hand wijzen door te stellen dat er rekening mee werd gehouden en de vraag van de *protection officer* of verzoekster zich goed voelde.

Wat de asielmotieven betreft, meent verzoekster dat het gegeven dat haar ex-echtgenoot vrijwillig naar Irak is teruggekeerd, niet betekent dat er geen problemen waren omdat de verwerende partij niet weet waarom hij naar zijn land moest terugkeren. Verzoekster wijst erop dat zij geen nieuws heeft over haar ex-echtgenoot en uit een aantal bedenkingen over de plaats waarnaar hij zou zijn teruggekeerd.

Tevens stipt verzoekster aan dat de gebeurtenissen dateren van 2008 en 2015 en dat zij werd gehoord in 2016 en 2018. Verzoekster wijst erop dat haar toestand ondertussen sterk is verslechterd en dat de problemen van de familie ervoor zorgden dat zij in een ernstige psychologische nood verkeerde, hetgeen wordt bevestigd door de psychologische attesten.

Volgens verzoekster is het overgrote deel van haar relaas coherent en logisch en zijn er slechts drie tegenstrijdigheden die gemakkelijk te verklaren zijn. Ten eerste oppert zij, wat de aanvallen betreft, dat zij zowel verwezen had naar Al-Qaeda als naar de sjiiitische milities. Er werd door de *protection officer* naar het oordeel van verzoekster geen onderscheid gemaakt tussen de eerste aanval op verzoekster in 2008 door de sjiiitische milities en de tweede aanval in 2015 die zij toeschreef aan Al-Qaeda. Ten tweede wijst verzoekster erop dat zij altijd gezegd heeft dat zij geen kopie kon bekomen van de klacht omwille van de aanwezigheid van M. K., die haar had verkracht en geslagen. Verzoekster stelt dat het absurd zou zijn indien hij haar had geholpen om een kopie van haar klacht te verkrijgen. Ten derde oppert verzoekster dat het verzwijgen van de verkrachting geen tegenstrijdigheid is, maar een opzettelijke nalatigheid van haarzelf uit schaamte omdat zij aan haar man niet kon bekennen dat andere mannen wisten dat zijn vrouw was verkracht. Verzoekster stipt aan dat, indien zij zou zijn geconfronteerd met deze vermeende tegenstrijdigheden, dat zij had kunnen uitleggen "*dat ze de werkelijke verantwoordelijkheid tussen de twee hoorzittingen had geleerd*" (*sic*).

Waar de commissaris-generaal stelt dat zij niets te maken had met de ontvoering en de vrijlating van haar ex-echtgenoot, merkt verzoekster op dat zij wel degelijk wist wie haar aanvallers waren. Daarnaast merkt zij op dat zij haar ex-echtgenoot had bevroegd over de grond van de zaak, maar dat deze geen

bevredigende antwoorden gaf. Verzoekster geeft aan dat zijzelf een klacht heeft ingediend bij de politie, hetgeen een zeldzaam initiatief is voor een vrouw uit Irak. Zij stelt ook dat het logisch is dat zij niet veel weet over zijn vrijlating aangezien zij op dat moment in België was en niet meer met haar ex-man sprak, waarmee zij een slechte verstandhouding had en die haar bedreigde. Verzoekster besluit dat de argumenten van de commissaris-generaal, om te stellen dat haar verklaringen niet geloofwaardig zijn, zwak en irrelevant zijn.

Wat de door verzoekster neergelegde politiedocumenten betreft, stelt zij dat deze een onweerlegbaar bewijs vormen van de aanvallen die zij heeft ondergaan. De redenering van de commissaris-generaal dat documenten enkel bewijswaarde hebben wanneer zij een geloofwaardig relaas ondersteunen, is volgens verzoekster subjectief en geeft te veel macht aan het Commissariaat-generaal die op basis van enkele tegenstrijdigheden de verhalen kan verwerpen.

Inzake haar relaties in België merkt verzoekster op dat de tegenstrijdigheid tussen het eerste en het tweede gehoor betreffende de wijze waarop haar ex-echtgenoot kennis had genomen van haar relatie, te wijten is aan het feit dat zijzelf pas na 2016 kennis heeft genomen van de betrokkenheid van haar dochter, zo beweert zij. Verzoekster was immers van mening, zo stelt zij, dat haar ex-echtgenoot de foto's had overgemaakt aan haar familie, maar later bleek dat ook haar dochter hiervoor verantwoordelijk was, hetgeen werd bevestigd door de informatie die verzoekster tijdens het tweede gehoor gaf. Wederom stelt verzoekster dat zij dit had kunnen uitleggen indien zij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd zou zijn geweest.

Volgens verzoekster houdt de commissaris-generaal onvoldoende rekening met het culturele aspect van de zaak. Zelfs al is haar ex-echtgenoot ondertussen hertrouwd, zo stelt zij, voelt hij zich beledigd en oneer aangedaan door het feit dat zij met een nieuwe man intieme foto's en video's heeft gemaakt.

Voorts stipt verzoekster aan dat de verwerende partij de waarde van de medische attesten onderschat, omdat deze laten inzien waarom verzoekster soms verward en gedesoriënteerd is, hetgeen een invloed heeft op haar antwoorden.

De flagrante tegenstrijdigheden slaan naar het oordeel van verzoekster slechts op de drie hierboven genoemde punten en op het feit dat verzoekster enkel na het eerste gehoor vernomen had wie de foto's had opgestuurd. Tenslotte wijst verzoekster op de video met de bedreigingen die zij aan de verwerende partij had overgemaakt, maar waarmee volgens verzoekster geen rekening werd gehouden.

Aangaande haar profiel wijst verzoekster op de problematiek van intra-familiaal geweld in Irak en de UNHCR *Guidelines* over eerge relateerd geweld, die zij in haar middel uitvoerig citeert.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, beweert verzoekster dat zij zal worden blootgesteld aan ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat Bagdad regelmatig wordt getroffen door aanvallen van IS en beheerst wordt door sjiiitische militieën. In haar middel citeert verzoekster enkele persartikels waaruit blijkt dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen. Voorts leidt verzoekster uit de bestreden beslissing af dat de sjiiitische militieën ook verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld. Op basis van een rapport van de mensenrechtencommissaris van de Verenigde Naties en de gegevens van CEDOCA beweert verzoekster dat het aantal werkelijke burgerslachtoffers hoger is dan het geregistreerde aantal. Bovendien dient volgens verzoekster rekening te worden gehouden met de impact van het geweld op het dagelijkse leven, met name de verkrijgbaarheid van goederen, toegang tot scholen en gezondheidszorg, vluchtelingenstromen en de mate waarin de overheid controle heeft over de situatie. Verzoekster houdt voor dat de veiligheidssituatie in Bagdad volatiel is. Zij besluit dat er wel degelijk sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij door haar aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, of minstens een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te ondergaan in zin van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een medisch attest van dr. A. A. van 18 oktober 2018 en de e-mail die op 6 augustus aan het CGVS werd overgemaakt die een video bevat inzake bedreigingen (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4).

2.2.2. De commissaris-generaal voegt middels de aanvullende nota van 15 februari 2019 de 'COI Focus Irak betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad' toe van 14 november 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In zijn beslissing overweegt de commissaris-generaal dat er tijdens het persoonlijk onderhoud melding werd gemaakt van ernstige psychische problemen. Nochtans bleek er geen probleem te zijn om het onderzoek door te laten gaan volgens het standaard procedureverloop.

Met betrekking tot het relaas van verzoekster stelde de commissaris-generaal vast dat de door haar aangehaalde problemen van bedreiging en verkrachting door militieleden een gevolg zijn van de problemen van haar ex-echtgenoot, die gevisieerd zou worden door zijn sjiitische collega en diens schoonbroer. De commissaris-generaal stelt evenwel vast dat de ex-echtgenoot van verzoekster, die ook een asielaanvraag had ingediend in 2017, afstand deed van zijn verzoek om internationale bescherming en via de IOM vrijwillig terugkeerde naar Irak. Deze vaststelling doet volgens de commissaris-generaal twijfelen aan de geloofwaardigheid van de problemen van verzoekster.

Tevens stelde de commissaris-generaal een aantal tegenstrijdigheden vast. Zo blijkt er een grote discrepantie te bestaan tussen haar initiële verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar zij stelde dat haar huis in 2008 werd binnengevallen door Al-Qaeda-leden terwijl verzoekster later beweerde dat haar belagers tot de sjiitische milities behoorden, hetgeen onaanvaardbaar is aangezien beide groeperingen lijnrecht tegenover elkaar staan.

Voorts verklaarde verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat men weigerde haar een kopie te geven van de aangifte van haar verkrachting in 2008, terwijl zij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beweerde dat zij wel een kopie van de documenten had gekregen. De commissaris-generaal stelde ook een discrepantie vast tussen de verklaringen van verzoekster en deze van haar ex-echtgenoot betreffende de aangifte bij de politie na de verkrachting in 2008. Aangezien deze verkrachting een dermate schokkende gebeurtenis is, mag worden verwacht dat verzoekster en haar ex-echtgenoot daarover gelijklopende verklaringen afleggen.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal op dat verzoekster weinig kan vertellen over de ontvoering en de vrijlating van haar ex-man in 2015 hoewel deze feiten nauw verbonden zijn met haar relaas. Verzoekster bleek immers, zo wordt in de beslissing vermeld, niet te weten wie verantwoordelijk was voor de ontvoering, noch waarom haar ex-man ontvoerd werd. Bovendien bleek verzoekster hierover geen enkele navraag te hebben gedaan, hoewel haar ex-man een tijdje bij haar in België logeerde en de asielfredenen onvermijdelijk besproken moeten zijn geworden.

Op grond van het geheel van zijn overwegingen trekt de commissaris-generaal de problemen van verzoekster en haar verkrachting in twijfel.

Met betrekking tot de problemen die verzoekster zou hebben met haar ex-man en haar familie omwille van haar nieuwe relatie en de doorgestuurde intieme foto's en video's, hetgeen aanleiding zou hebben gegeven tot bedreigingen en verstoting uit de stam, worden door de commissaris-generaal

tegenstrijdigheden opgemerkt betreffende de wijze waarop verzoeksters ex-man op de hoogte kwam van haar nieuwe relatie. Tevens wijst de commissaris-generaal erop dat de verklaringen van verzoekster over de wens van haar ex-man om wraak te nemen op haar, niet kan overtuigen omdat verzoekster reeds sinds 2013 gescheiden is en haar ex-man naar haar zeggen in België hertrouwd is met een Marokkaanse of Algerijnse vrouw, waardoor het weinig aannemelijk is dat hij verzoekster plots zou beginnen bedreigen.

Wat de door verzoekster neergelegde documenten betreft, besluit de commissaris-generaal dat de bewijswaarde ervan gering is. Naar aanleiding van de aangiftes die verzoekster deed in 2016 en 2017 van bedreigingen door haar ex-man en haar eigen familie wordt door de commissaris-generaal gesteld dat het om aangiftes van verzoekster zelf gaat die zij op eigen initiatief heeft gedaan.

Inzake de voorgehouden medische en psychische toestand van verzoekster stelt de commissaris-generaal vast dat het psychiatrische attest niet met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de achterliggende feiten zich hebben voorgedaan omdat hij afhankelijk is van de gezegden van zijn patiënt. De symptomen kunnen volgens de commissaris-generaal een verklaring vormen voor kleine tegenstrijdigheden in de chronologie, maar kunnen geenszins een verklaring vormen voor de terugkeer van verzoeksters ex-man of de flagrante tegenstrijdigheden betreffende haar relaas.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, stelt de commissaris-generaal op basis van de landeninformatie dat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter op basis van haar aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Volgens de commissaris-generaal heeft verzoekster evenmin het bewijs geleverd dat er redenen zijn die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden op een verhoogd risico op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.3. De bestreden beslissing vermeldt het door verzoekster geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling schrijft voor dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde dat haar ex-man, bij wie ze zelfs na haar echtscheiding nog woonde, door Asa'eb Ahl al Haq in 2015 werd ontvoerd. Tevens verklaarde verzoekster dat zij in 2008 thuis door leden van Al-Qaeda zou zijn verkracht (AD, stuk 25, Vragenlijst CGVS, 23 februari 2016, vraag 5).

2.5.5. Met betrekking tot haar psychische toestand blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op 1 augustus 2008 een aantal medische stukken neerlegde (AD, stuk 22, Documenten, medicatievoorschrift 23 juli 2018, Medisch attest psychiater 6 april 2018) waaruit blijkt dat zij zou lijden aan een *“Etat anxio-dépressif majeur chronique réactionnel”* en een *“Etat de stress post-traumatique chronique”* waarvoor ze een medicamenteuze behandeling kreeg met een antidepressivum en een angstremmer. Bij de antecedenten worden onder andere geheugenstoornissen en concentratiemoeilijkheden vermeld.

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een identiek medisch attest van de psychiater toe, dat ditmaal gedateerd is op 18 oktober 2018 (Verzoekschrift, bijlage 3). De commissaris-generaal kon onmogelijk rekening houden met dit tweede medisch attest van 18 oktober 2018 dat twee dagen na het nemen van de bestreden beslissing werd opgesteld. Aangezien dit attest volledig identiek is aan het eerder

neergelegde attest, werpt het geen nieuw licht op de overwegingen van de commissaris-generaal, noch op de beoordeling van de mogelijkheid voor verzoekster om op een deugdelijke wijze haar asielrelaas naar voor te brengen.

2.5.6. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster tijdens haar eerste gehoor geen melding maakte van psychische problemen (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 26 juli 2016). Bij aanvang van het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde de raadvrouw van verzoekster dat zij "*ernstige psy-problemen*" heeft (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS II, 1 augustus 2018, p. 2) en legde zij het hierboven besproken attest van de psychiater neer.

2.5.7. De Raad stelt vast dat uit de verslagen, die werden opgesteld in het kader van een medische regularisatie-aanvraag, niet kan worden opgemaakt dat verzoekster niet in staat zou zijn om op een coherente manier haar asielrelaas naar voor te brengen. Bijgevolg kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij de commissaris-generaal verwijt de 'opmerkingen' van *professionals* in de geestelijke gezondheidszorg naast zich neer te leggen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat aan verzoekster na de neerlegging van de attesten het volgende werd gevraagd: "*Voelt u zich vandaag goed om het interview te doen?*", waarop verzoekster uitdrukkelijk bevestigend antwoordde. Uit het geheel van haar verklaringen kan niet worden opgemaakt dat zij te lijden zou hebben gehad onder geheugenstoornissen of concentratiemoeilijkheden. In haar middel duidt verzoekster niet aan welke overwegingen uit de motivering van de bestreden beslissing gestoeld zouden zijn op de verklaringen van verzoekster waarbij zij concentratiestoornissen of geheugenproblemen kan inroepen als rechtvaardiging voor de vaststellingen van de commissaris-generaal.

2.5.8. Met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat haar problemen in de eerste plaats verband houden met de problemen die haar ex-echtgenoot zou hebben gekend met zijn collega's D. A. M. en M. K., die tot een sjiitische militie zouden behoren.

Blijkens het administratief dossier vroeg de ex-echtgenoot van verzoekster samen met haar zoon via de IOM een vrijwillige terugkeer aan naar Irak (AD, stuk 23, Landeninformatie, REAB-formulier A. en M. A. T., 16 oktober 2017). Zelfs indien verzoekster niet op de hoogte zou zijn van de precieze reden waarom haar ex-echtgenoot is teruggekeerd, houdt deze terugkeer een duidelijke indicatie in dat haar ex-echtgenoot en haar zoon geen internationale bescherming behoeven. Hoewel verzoekster zelf voorhoudt dat de vrijwillige terugkeer van haar ex-echtgenoot niet betekent dat zij geen problemen kende, merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat zij haar problemen duidelijk koppelde aan de ontvoeringen van haar ex-echtgenoot in 2008 en 2015 (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 26 juli 2016, p. 7; AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, 1 augustus 2018, p.14). Aan de voorgehouden problemen van verzoekster kan evenwel geen geloof worden gehecht omdat de verklaringen van haar ex-echtgenoot over deze gebeurtenissen in het geheel niet stroken met haar relaas (AD, stuk 23, Landeninformatie, notities persoonlijk onderhoud A. T. A. A. A., 17 augustus 2016, p. 9-15). Omdat de gebeurtenissen uit 2008 en 2015 niet aannemelijk worden geacht, kan verzoekster op die basis onmogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming.

2.5.9. In haar middel stelt verzoekster dat onvoldoende rekening is gehouden met haar kwetsbaar profiel en met het culturele aspect van de zaak. Ter terechtzitting verduidelijkt de raadvrouw van verzoekster dat het gaat om een uit de echt gescheiden alleenstaande vrouw die een aantal buitenechtelijke relaties is aangegaan, hetgeen problemen kan opleveren bij een terugkeer naar Irak.

2.5.10. Daargelaten de vraag of de bizarre verklaringen van verzoekster over de intieme foto's en video's van haarzelf en haar partner, die door haar dochter zouden zijn verspreid, steek houden (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, 1 augustus 2018, p. 9-14), staan bepaalde aspecten van haar profiel niet ter discussie.

Verzoekster zou uit de echt gescheiden zijn (AD, stuk 25, Verklaring DVZ, 23 februari 2016, persoonsgegevens). Haar zoon M. en haar dochter M., die haar oorspronkelijk in België vergezelden (AD, stuk 26, bijlage 26), zijn respectievelijk teruggekeerd naar Irak met verzoeksters ex-man (AD, stuk 23, Landeninformatie, REAB-formulier A. en M. A. T., 16 oktober 2017) en vertrokken naar Zweden (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, 1 augustus 2018, p. 6). In België zou verzoekster relaties hebben aangeknoopt met de Irakese mannen K. en S., maar beide relaties zouden zijn stukgelopen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeksters vader in 1981 verdwenen is, dat haar moeder, haar zus en haar meerderjarige zonen in Zweden verblijven, en dat er enkel nog een broer in Bagdad verblijft (AD, stuk 25, Verklaring DVZ, 23 februari 2016, persoonsgegevens + persoonsgegevens van de partner en de gezinsleden). Verzoekster verklaarde dat zij met haar broer geen contact heeft (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, 1 augustus 2018, p. 5). Het administratief dossier biedt verder geen zicht op het (familiaal) netwerk waarover verzoekster thans nog beschikt bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.

Verzoekster is een alleenstaande, uit de echt gescheiden vrouw van middelbare leeftijd, die een aantal buitenechtelijke relaties heeft aangegaan. Uit de landeninformatie die verzoekster in haar middel aanhaalt, blijkt dat er mogelijk problemen rijzen in Irak voor vrouwen die sociale, culturele of religieuze normen hebben overschreden. Het administratief dossier en de aanvullende nota van de verwerende partij bevatten geen actuele landeninformatie die toelaat het risico in hoofde van een individu met een profiel zoals verzoekster te beoordelen.

2.5.11. Verzoekster lijkt te kunnen worden bijgetreden waar zij de bestreden beslissing een onzorgvuldigheid verwijt omdat onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN